22/03/2021

“Τις Θεός Μέγας…” στην ακριτική Σύμη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σύμης, Τήλου, Χάλκης και Καστελλορίζου

Σήμερα 21η Μαρτίου 2021, Α΄ Κυριακή των Νηστειών, εορτάστηκε με σεμνοπρέπεια και την δέουσα λαμπρότητα στην Ιερά Μητρόπολή μας η Κυριακή της Ορθοδοξίας, με επίκεντρο

Στον Ενοριακό Ι. Ναό Αγίου Νικολάου Άνω Χώρας Σύμης εορτάσθηκε φέτος η Κυριακή της Ορθοδοξίας στο ακριτικό νησί, προεξάρχοντος του Σεβ. Μητροπολίτου Σύμης κ. Χρυσοστόμου, συλλειτουργούντων του π. Ελευθερίου Οθίτη και του Διακόνου π. Γεωργίου Κακακιού. Μετά την απόλυση ο Σεβασμιώτατος ανέγνωσε το Μέγα Συνοδικό της Ορθοδοξίας και εψάλη το Μέγα Προκείμενον, “Τις Θεός Μέγας…”.

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

Η ανακοίνωση της Ιερά Μητροπόλεως

Σήμερα 21η Μαρτίου 2021, Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν, ἑορτάστηκε μέ σεμνοπρέπεια καί τήν δέουσα λαμπρότητα στήν Ἱερά Μητρόπολή μας ἡ Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας, μέ ἐπίκεντρο τόν Ἐνοριακό Ἱ. Ναό Ἁγίου Νικολάου Ἄνω Χώρας Σύμης, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Χρυσοστόμου καί συλλειτουργούντων τοῦ π. Ἐλευθερίου Ὀθίτη καί τοῦ Διακόνου μας π. Γεωργίου Κακακιοῦ. Ἀφοῦ ἐτελέσθη πανηγυρικῶς ὁ Ὄρθρος τῆς ἑορτῆς μέ τά θεόπνευστα ὑμνογραφήματα τῶν Ἁγίων Πατέρων, πού ἀπέδωσαν μελωδικότατα οἱ Ἱεροψάλτες κ Γεώργιος Μοσκιός, κ Παναγιώτης Μητροπάνος, κ. Μερκούριος Γιανναράς καί κ. Ἐμμανουήλ Κυπριώτης, ἀκολούθησε ἡ τέλεσις τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας, ὁ ὁποῖος ἐπικαίρως κήρυξε καί τόν θεῖον λόγον. Μετά τήν ἀπόλυσιν ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέγνωσε τό Μέγα Συνοδικόν τῆς Ὀρθοδοξίας καί ἐψάλη τό Μέγα Προκείμενον, “Τίς Θεός Μέγας…”.

«Ἡ Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας ἀποτελεῖ τόν θρίαμβο τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καί τήν κατατρόπωση τῆς αἱρέσεως τῆς εἰκονομαχίας, ἡ ὁποία ταλαιπώρησε τὴν Ἐκκλησία γιὰ 120 ὁλόκληρα χρόνια. Κατ’ αὐτήν ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία πανηγυρίζει τήν νίκην καί τόν θρίαμβον τῆς Ὀρθοδοξίας κατά πασῶν τῶν αἱρέσεων.

Ἀφορμήν τοῦ ἑορτασμοῦ αὐτοῦ ἀπετέλεσεν ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἡ ἀποφασισθεῖσα ἀπό τήν ἐνδημοῦσαν σύνοδον, ἡ ὁποία συνεκλήθη ἀπό τήν αὐτοκράτειρα Θεοδώραν εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν τήν 11ην Μαρτίου τοῦ 843, τῆς ὁποίας προήδρευσεν ὁ ὁμολογητής πατριάρχης Μεθόδιος. Διά τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐτέθη τέρμα εἰς τήν εἰκονομαχίαν, ἡ ὁποία ἄρχισε τό 726 μέ τό σχετικόν διάταγμα τοῦ Λέοντος Γ΄ τοῦ Ἰσαύρου καί ἐταλαιπώρησε τήν Ἐκκλησίαν μέχρι τό 843, μέ διακοπήν μεταξύ τῶν ἐτῶν 780 καί 813.

Ἡ εἰκονομαχία δέν ἦταν ριζοσπαστική πολιτική ἤ κοινωνική μεταρρύθμισις, πρός

ἀντιμετώπισιν κυρίως τῆς εἰκονολατρίας μικρᾶς μερίδος δεισιδαιμόνων χριστιανῶν. Αὐτό ὡς γνωστόν, ἐπενοήθη ὡς πρόσχημα διά νά συγκαλυφθεῖ ὁ πραγματικός χαρακτήρ καί σκοπός αὐτῆς. Ἡ εἰκονομαχία στήν πραγματικότητα ἦταν χριστολογική αἵρεσις, ἡ ὁποία εἶχεν ὡς ὑπόβαθρον ὅλας τάς χριστολογικάς αἱρέσεις τοῦ παρελθόντος. Οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες καί οἱ πολιτικοί καί ἐκκλησιαστικοί ὑποτακτικοί αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι μετά μανίας, διά τῆς βίας, ἐξορίας ἤ μαρτυρίου τῶν εἰκονοφίλων, ἐπιδίωξαν νά ἐπιβάλουν τάς εἰκονομαχικάς δοξασίας, ἀπέβλεπαν εὐθέως εἰς τήν συντριβήν τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἐπικράτησιν τῆς πλάνης τῶν αἱρέσεων αὐτῶν.

Ἀλλ’ ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος «ἐστίν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας» (Κολ. 1,18), μᾶς διαβεβαίωσεν, ὅτι «καί πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16,18). Μέ δεδομένο αὐτό, ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι «στύλος καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α΄ Τιμ. 3,15) καί ἡ ὁποία πάντοτε «πολεμουμένη νικᾶ» (Ἰω. Χρυσοστόμου, PO 52,397) ἀντιπαρετάχθη εἰς τήν αἱρετικήν ἐπιδρομήν καί «συνοδικῶς ἐξωστράκισε τούς βαρεῖς καί λοιμώδεις λύκους», διά τῶν ἀποφάσεων τῆς Ζ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς συνελθούσης ἐν Νίκαιᾳ τῆς Βιθυνίας τό ἔτος 787.

Ἡ Σύνοδος αὐτή ἐδογμάτισε τήν τιμητικήν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καί πάντων τῶν Ἁγίων, ἐπί τῇ βάσει τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἀκολουθοῦντος τήν διατύπωσιν τοῦ Μ. Βασιλείου, ὅτι «ἡ εἰκόνος τιμή ἐπί τό πρωτότυπον διαβαίνει» (PO 32,149). Ἡ Ἐκκλησία πορεύεται διά μέσου τῶν αἰώνων, ἐπιτελοῦσα τήν ἀποστολήν της, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τό «πτερῶσαι ψυχήν, ἁρπᾶσαι κόσμου, καί δοῦναι Θεῶ …. εἰσοικίσαι τε τόν Χριστόν ἐν ταῖς καρδίαις διά τοῦ Πνεύματος καί τό κεφάλαιον Θεόν ποιῆσαι, καί τῆς ἄνω μακαριότητος, τόν τῆς ἄνω συντάξεως» (Γρηγ. Θεολόγου, PO 35, 432B). Ὁ διάβολος ἐπενδύοντας εἰς τήν ἀλαζονείαν αὐτονόμων ἀνθρώπων, ἐπαναλαμβανόντων τό προπατορικόν ἁμάρτημα, συνεχίζει νά συνεργῆ εἰς τήν ἐμφάνισιν αἱρέσεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐκβλαστήματα τῶν παλαιῶν, μέ νέον προσωπεῖον, προκειμένου νά ἀκυρώση τό σωτήριον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ’ εἰς μάτην.

Ἑορτάζοντες τήν Κυριακην τῆς Ὀρθοδοξίας, ἄς τιμῶμεν ἀξίως τούς προμάχους τῆς πίστεως ἁγίους Πατέρας, διά τῆς μιμήσεως τοῦ παραδείγματος αὐτῶν, κατά τό Χρυσοστομικόν λόγιον «τιμή μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος» (PO 50, 663), ἑπόμενοι «τοῖς ἴχνεσιν» (Α’ Πετρ. 2,21) αὐτῶν. Ἄς μένωμεν ἑδραῖοι «ἐν οἷς

ἐμάθομεν καί ἐπιστώθημεν» (πρβλ. Β’ Τιμ. 3,14), «μή μεταίροντες ὅρια αἰώνια, μηδέ ὑπερβαίνοντες τήν θείαν παράδοσιν» (Ἰω. Δαμασκηνοῦ, ΡΟ 94, 792Α). Ἐπιπλέον, ἐπειδή «ὁ δοκῶν ἑστάναι βλεπέτω μή πέση» (Α’ Κορ. 10,12), ἄς προσέχωμεν «ἑαυτοῖς» (Πράξ. 20,28) καί ἄς φεύγωμεν μακράν τῆς αἱρετικῆς «λύμης», «μή καί ἡμεῖς πειρασθῶμεν» (πρβλ. Γαλ. 6,1). Ἄς ἔχωμεν, τέλος, γραμμένους εἰς τάς καρδίας μας τούς λόγους τοῦ Ἰωσήφ Βρυεννίου «Οὐκ ἀρνησόμεθά σε φίλη ὀρθοδοξία! …. ἐν σοί ἐγεννήθημεν καί ζῶμεν καί ἐν σοί κοιμηθησόμεθα. Εἰ δέ καλέσει καιρός καί μυριάκις ὑπέρ σοῦ τεθνηξόμεθα». (Τά Εὑρεθέντα, Τόμ. Β’, ἔκδ. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1990, σ. 28)».